

Siniša Vuković:

**Slovo *in honorem* prijatelju i duhovnom suputniku u dalmatinstvu
Dušku Tambači**

Sućut ide uz vijest o nečijem preminuću, komemorativnost uz čin funerala, a za ovakvu priliku sjećanja ostaje nam samo radost. Takvu radost zbog sjećanja na Duška Tambaču, koja će radost bivati sve to većom kako vrijeme bude prolazilo i kako u tom vremenu bude raslo pamćenje na nj, želim ovdje podijeliti sa svima vama u ime Hrvatskog društva skladatelja, delegiran od predsjednika Mladena Tarbuka i glavnog tajnika Antuna Tomislava Šabana.

Duško Tambača je, svojim potpunim sjedinjenjem s iskonskim refleksom glazbenoga motiva, ustvari, izbrisao razliku između tradicionalnoga dalmatinskog pučkog napjeva i skladane dalmatinske klapske pjesme... Znao je to i Ljubo Stipišić Delmata, znao je to i Dinko Fio – da budu spomenuti samo neki kojima se u vječnosti sad pridružuje i dragi Tamba – ali nije to znao mnogotko, iako je mnogotko to pokušavao i htjeti i znati... Zato i jest malo onih meštara ovoga zanata kakav je neprijeporno bio i Duško Tambača. Zato i jest dojedan od tih velikana neporecivi unikat, koji ima svoj autentični izričaj kao impulzivni grč stila: tipičan kao nepromjenjivost ljudskoga glasa što traje za čitav život, ili, kao otisak prsta što ga čovjek na sebi nosi doklegod živo traje u tijelu...

Kao čovjeka, Duška Tambaču pamtit ćemo svatko od nas prema vrsti odnosa koji je s njim imao, a kao skladatelj, ostat će on među nama zavazda, već prema onom svojem originalnom odnosu prema dalmatinskoj klapskoj pjesmi. Duško je znao da se ništa ne smije gurati ispred melodije, koja mora odisati „ljepotom i čistotom“, kako bi kazao veliki Tin Ujević. Duško je znao da harmonija ne smije biti gorda, da nije sama, da ima i drugih nego ona... Pobratimstvo elemenata u dalmatinskoj klapskoj pjesmi, znao je to Duško, mora ležati na čistom licu melodije, i da ono, to lice, ne smije biti ni išporkano ni omaškarano...

Melodija dalmatinske klapske pjesme, znao je to Duško, esencijalna je za ovaj žanr: melodija dalmatinske klapske pjesme mora se moći i odzvižducati. Baš kao i arija u talijanskom belkantu, i melodija u dalmatinskom slavenskom „balkantu“ mora moći biti sama... Znao je i to Duško. Pa, kad smo već u ovom opernom hramu *foyera* splitskoga kazališta, „ulize mi u pamet“ – kako bi kazao Marko Marulić – i asocijacija na velikog talijanskoga kompozitora Gioacchina Rossinija, koji je relativno mlad rano bio prestao skladati, opravdavajući se kako je to činio samo dok su melodije ganjale njega, a da je odustao kad je on morao trčati za njima. Srećom, Duška su trajno ganjale melodije, i, uvijek je među njima sortirao one koje su najljepše: nije, kao Rossini, prestao skladati u svojoj 38. godini života, nego u 78. svojem kalendaru, bivajući aktivnim do pred sama vrata smrti... Otuda i sva ona množina salda njegova opusa iz kojeg će se vazda moći izlučiti nešto što će uvijek biti ili novo ili drugačije.

I to je dokaz kako umjetnici umiru samo po bilješki u administraciji i po boli u obitelji, a da *sub specie aeternitatis* umjetnik nije pokojan nikada. I, zato danas osjećamo radost sjećanja na Duška, koja će radost bivati sve to većom kako vrijeme bude prolazilo, i, kako u tom vremenu bude raslo pamćenje na nj.

Živio ti nama vječno, dobri moj Tamba!